

Chiel Meijering, geboren op 15 juni 1954 te Amsterdam, studeerde compositie aan het Sweelinck Conservatorium bij Ton de Leeuw, instrumentatie bij Geert van Keulen, slagwerk bij Jan Labordus (Koninklijk concertgebouw orkest) en marimba en vibrafoon bij Jan Pustjens.

Hij is international één bekende en vaak gespeelde Nederlandse componist.

Hij brak door in 1980 met het gitaartrio “Are you Afraid of the dark” voor het Amsterdams Gitaartrio, wat door het succes aanleiding was voor het platenlabel RCA om een gehele cd aan zijn werk te wijden getiteld “Two men and a lady”.

In 1985 gebruikte de bekende Nederlandse Choreograaf Rudi van Dantzig een aantal orkestwerken van Meijering in het ballet “Want zij weten niet wat zij doen” en “Buigen of Barsten” (1987)

Op 27 mei 2015 had hij de eervolle opdracht om een stuk te schrijven “Free flow, Now’s the time” voor de herdenking van de Marshal Hulp gespeeld door oa. het Nederlands Blazers ensemble, Denise Jannah en de the Resurrection Singers in aanwezigheid van alle grote wereld leiders (oa Bill Clinton)

Kijk voor meer op zijn website <https://www.chielmeijering.com/>

In December 2017 waren in Moskou en St.Petersburg 2 avonden aan zijn muziek gewijd, uitgevoerd door het Moskou Contemporary Music Ensemble.

Eind augustus 2018 ging in Granada (Spanje) een stuk in première voor strijkorkest en 12 fagotten olv. Catherine Larsen-Maguire.

Het Duitse Ensemble Spark (die Classische band) speelde veel van zijn muziek en nam veel van zijn composities op voor CD, ook schreef hij “Kiss of Fire” voor Spark en orkest dat op 14 feb 2014 in première ging in het muziekgebouw aan het Y met het Nedelands Philharmische orkest (en o.a. met het Residentie Orkest 3 sep. 2019 in Het Paard in Den Haag en op February 26th 2022 opnieuw met het Georgishes Kammerorchester Ingolstadt)

Ook is Meijering in Amerika en Canada actief en dirigeert hij eigen werk, zoals Soldiers in Silhouette (première 7 maart 2020 Amerika) voor twee fagotten en strijkers en “Perpetuate transmigration” voor fagot en strijkers (3 juli 2017 in het Maureen Forrester Theater at Wilfred Laurier University in Kitchner-Waterloo Canada).

Een zwaartepunt in zijn oeuvre ligt hierbij op werken voor verschillende kamermuziek-bezettingen. Veel van deze composities zijn voor bekende ensembles geschreven, zoals het Aurelia Saxofoon kwartet, het Cello Octet, het Mondriaan strijkkwartet, het Matangi Strijk

kwartet, Ragazze strijkkwartet, Amsterdam Sinfonietta, het Amsterdam Guitar Trio, het Asko/Schönberg Ensemble, de Cello Biënnale met 12 Cellisten uit der Berliner Philharmoniker. Sinds het jaar 2000 interesseert Meijering zich steeds meer voor opera.

Een groot succes was zijn Alzheimer Opera, dat vooral een geïnteresseerd publiek maar niet per sé operapubliek aantrok, in première op 21 september 2006 ter gelegenheid van Wereld Alzheimerdag in het Muziekgebouw aan 't IJ.

Al snel volgden verdere opera's, die in heel Nederland opgevoerd werden, met het Nederlands Kamerkoor en het Amsterdams saxofoonkwartet op tekst en regie van Lodewijk de Boer: Gershwin in Blue (première Carré), bij Holland Opera: The Styx, Blauwbaard, The Keizer is Knetter, The Tempest, de 3 Suikertantes en met blaasorkest de Ereprijs : St.Louis Blues (herhaald in september 2019 op tekst van Paul Binnerts) Grenspost Zinnenwald (tekst Marjolein Bierens) en Orpheus (tekst Piet Gerbrandy)

Een sterke karaktertrek van Meijering's werken is het stilistisch spectrum. Hij schijnt zich moeiteloos tussen verschillende muzikale werelden en genres te bewegen en creëert daardoor voor elk stuk een totaal individueel idioom, waarbij toch de typische Meijering ritmische energie en drive herkenbaar blijft. Sommige stukken lijken wel popmuziek, jazz of worldmusic, andere staan midden in de klassieke traditie of er komen elementen uit de avant-garde in voor. Meijering laat zich zeer sterk door zijn spontane invallen beïnvloeden. Alle emoties en belevenissen vlieden zijn weerslag direct in de composities waarmee hij op dat moment bezig is, als een soort dagboek.

Zijn stukken hebben vaak een programmatische titel, soms grappig of provocerend, af en toe ook met een scheut galgenhumor – zoals bijv. "I Hate Mozart" (voor fluit, altsax, harp en viool), "I've Never Seen a Straight Banana" (voor altsax, marimba, piano, harp en viool), "Background-Music for Non-Entertainment Use in Order to Cover Unwanted Noise" (voor saxofoonkwartet). In 2016 werd op de cellobiënnale door de cellisten van de Berliner Philharmoniker "Whatever lies ahead" in première gebracht. <https://www.youtube.com/watch?v=Q6IbB-nebRo>

Nu is Meijering in de 60 en zowel zijn muziek als ook de titels ervan zijn nog steeds nieuwsgierig makend zoals het op Vivaldi gebaseerde "Red Priest Reversed Mastery", op de Schotse achtergrond van de solist gebaseerde concert "The message from the clan of the battle axe" of "The One Punch Man" voor groot harmonieorkest dat in concertzaal Casa di Musica (Poto-Portugal) in première ging in 2017.

In 2018 nam het Koreaans/Amerikaanse Ahn-trio “Candybox” van hem op en zette het op hun repertoire. Dit stuk is populair en vaak voor andere bezettingen bewerkt, maar is oorspronkelijk voor strijkkwartet.

In het Festival Dag in de Branding, 50ste editie 2018, werd de voorstelling “Baal” op teksten van Bertolt Brecht met groot succes uitgevoerd met de Ereprijs en Acteur/zanger: Jeroen van Venrooij en regie van Xander Straat, eerder maakte de bekende acteur Rick Paul van Mulligen tijdens de Brecht dagen en op de Uitmarkt al een markante uitvoering van dit theatrale werk. Momenteel werkt Meijering aan een nieuwe opera met Xander Straat en aan een project “Music minus one” waarvan al verschillende albums zijn uitgegeven bij Donemus en Spotify. Doordat vanwege de Covid crisis veel blazers niet kunnen spelen, bedacht Meijering projecten waar een fagot, basclarinet, baritonssax of tenorsax speelt met een audiotrack (“Happy Hours” premiere 18 mei 2020 in het Muziekgebouw met Vincent Martig bassclarinet)

Chiel Meijering bewijst in zijn composities over een grote kunstvaardigheid te beschikken en blijft toch toegankelijk voor een breed publiek. En dat was in de eigentijdse muziek niet vaak het geval. Hoewel daar een kentering in is gekomen de laatste jaren.

Door deze eigenschap is Meijering niet alleen binnen de kring van de moderne klassiek, maar ook vooral in de hele klassieke wereld bekend geworden.

Zelfs Prinses Beatrix is een fan van hem. Dat bleek wel, toen zij voor het concert ter ere van haar 60e verjaardag één van zijn stukken liet uitvoeren (“Sitting Ducks” uitgevoerd door het vermaarde Loekie Stardust blokfluitkwartet, te zien op Youtube) Meijering kan men zonder twijfel één van de populairste en bekendste stemmen van de hedendaagse serieuze muziek in Nederland noemen.

Veel van zijn werk is op Youtube te vinden.